

nens Højde i Aaret 1925. Dér har det ærede Medlem Aarsagen til sit store Uheld, at den Arbejdsløshed, som han kom for at skulle afskaffe, netop voksede under hans Regering i hurtigere Tempo, end man har set det tidligere.

Men for øvrigt vil jeg med Hensyn til hele dette Spørgsmaal indrømme, at efter min Opfattelse er det ikke i og for sig Lønnen, der er det mest afgørende indenfor Fagforeningspolitikken. Jeg tror, at Arbejdsløsheden, om end ikke i alle, saa dog i mange Fag først og fremmest har sin Aarsag i den fuldkomne dogmatiske Fastholden af 8 Timers Arbejdsdagen, denne 8 Timers Arbejdsdag, som kan være berettiget og paa sin Plads i mange Virksomheder, men som i en lang Række andre Virksomheder, Sæsonfag som Byggefagene, er den rene, fuldkomne Taabelighed, og som alligevel fastholdes dér med en religiøs Fanatisme, saaledes at det næsten ikke taaes, at man omtaler den. Og foruden denne Begrænsning af Arbejdstiden er der heller ikke Tvivl om, at en medvirkende Aarsag er den vrang Opfattelse, som Socialdemokratiet har, og som det desværre har haft alt for stort Held til at bibringe Arbejderne, den nemlig: At naar det kniber med at finde Beskæftigelse, saa gælder det om ikke at bestille for meget, ikke at tage for meget Arbejde fra Kammeraterne, saaledes at man endelig maa passe paa ikke blot at begrænse Arbejdet i Tid, men ogsaa at holde igen paa Tempoet. Det er en ulykkelig Vranglære, og der er saet megen daarlig Sæd i vort Folk ved den Agitation, Socialdemokratiet i saa Henseende har udfoldet.

Jeg har ønsket at fremsætte disse almindelige Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Stauning i Anledning af hans Udtalelser i Gaar, thi vel har det ærede Medlem fuld Føje til at stille Krav til den nuværende Regering, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at selv om han ikke er Regeringschef, har han i den Stilling, han nu staar i, som Fører for det største Parti i Folketinget og det Parti, som saa absolut har Arbejderstandens Tillid, et meget stort Ansvar, hvis det er hans alvorlige Villie, at vi skal komme ud af den ulykkelige Tilstand, som Arbejdsløsheden er Udtryk for.

Medens jeg om det ærede Medlem Hr. Staunings Tale kan sige, at den var saaledes, som jeg havde ventet den, hverken værre eller bedre, kan jeg ikke sige ganske det samme om det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale. Der var i den visse Udtalelser, som i nogen Maade overraskede mig. Jeg

havde hos det konservative Folkepartis Ordfører ventet — det vil jeg ikke lægge Skjul paa — at finde noget mere Forstaaelse af Regeringsforslagenes Betydning, men jeg maa sige, efter at have hørt Talen og nu ogsaa læst den, at den Velvillie, der fra det konservative Folkepartis Side strømmer ud mod disse Lovforslag, ikke er af den Beskaffenhed, at den har overvældet mig, den kan jo gemmes paa et forholdsvis lille Sted, og den findes da ogsaa i et begrænset Antal Sætninger i den i øvrigt ikke helt korte Tale. Nu har det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at det konservative Folkeparti ikke skylder Regeringen noget. Det konservative Folkeparti har fuldkomment og loyalt opfyldt det, de har lovet os, indtil nu, og jeg gaar ogsaa ud fra, at de fremdeles vil holde det, de har lovet os, og optage Forslagene til en saglig Forhandling. Det er jo ogsaa muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at Partiet ikke med Hensyn til de Lovforslag, der her er forelagt, har aflagt Løfter overfor sine Vælgere, Løfter, som binder det. Hvad det konservative Folkeparti har aftalt med Partiets Vælgere, er naturligvis noget, som jeg aldeles ikke skal blande mig i, men jeg kan dog ikke lade være med at pege paa, at naar det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at de intet som helst har lovet i saa Henseende, ingen Løfter har afgivet, saa var der dog, hvis jeg ikke tager meget fejl, et Parti, der under den Valgkamp, der nylig blev ført, rundt om paa alle Møder hævdede, at dette Parti var det mest sparsommelige af alle, ja, i Virkeligheden det eneste Parti, der havde Sans for Sparsommelighed. (*Johannes Lou: Rigtigt!*). Det glæder mig, at det bekræftes, og Beviset for, at det konservative Folkeparti var ikke blot det mest sparsommelige, men det eneste af alle Partier, der var sparsommeligt, fandt man lige for Haanden i en Sammenligning mellem Budgetterne fra Estrups Dage i forrige Aarhundrede og de Budgetter, vi nu har. Og naar det ærede Medlem Hr. Pürschel i Gaar talte om Strømpilen, der var saa tydelig og klar, at vi alle kunde se den, saa vil jeg deroverfor gerne sige, at der er endnu den Fejl ved Afstemningen, at vi vel kan se, hvor Vælgerne sætter deres Kryds, men ikke, hvorfor de sætter det der; der mangler endnu, at Vælgeren giver en kort Motivering for, hvorfor han sætter sit Kryds dér, og hvis det var muligt at gennemføre en saadan Ændring i Valgloven, er jeg ikke sikker paa, at det ærede Medlem vilde finde Bekræftelse paa, at Strømpilen netop peger paa det